

De openbaring van Christus aan de discipelen op de berg

PREEK OVER MATTHEÛS 28:16-19

Zingen: Psalm 108:1 en 2

Lezen: Mattheüs 28

Zingen: Psalm 119:45 en 83

Zingen: Psalm 21:5 en 6

Zingen: Psalm 87:1

ONZE TEKSTWOORDEN kunt u vinden in wat u is voorgelezen uit Mattheüs 28 en daarvan de verzen 16 tot en met 19:

En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had. En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden. En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.

We schrijven onder de woorden van onze tekst: *De openbaring van Christus aan de discipelen op de berg.*

We letten op:

1. De plaats waar Hij tot hen komt;
2. De macht waar Hij van spreekt;
3. Het werk waartoe Hij hen verwaardigt.

Ten eerste: de plaats waar Hij tot hen komt. Dit staat in vers 16 en 17: ‘En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.’ De Heere had hen daarheen gezonden en er ook wat bij gezegd. ‘En aldaar zult gij Mij zien.’ ‘En als zij Hem zagen baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.’

De tweede gedachte: de macht waar Hij van spreekt. Daar gaat het over in vers 18: ‘En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op de aarde.’ Hij heeft deze macht als Middelaar Gods en der mensen uit de hand van Zijn Vader ontvangen. En waarom zegt de Heere dit tegen Zijn discipelen?

Dat is onze derde gedachte: het werk waartoe Hij hen verwaardigt. Dit staat in vers 19. ‘Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.’ Mij is gegeven alle macht en dan mogen ze zo uitgaan. Dan zal de Heere er Zelf voor zorgen. En dan staat er achter: ‘lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.’ Daar ligt de opdracht: uitgaan.

1. De plaats waar Hij tot hen komt

De discipelen moeten uitgaan naar Jeruzalem, Judea, Samaria, tot aan de einden der aarde. Beginnende van Jeruzalem. De Heere zegt het zo tegen de discipelen zoals Markus dat vertolkt: ‘Gaaf heen in de gehele wereld, en predikt het Evangelie aan alle creaturen.’ Hij heeft ook gezegd: ‘En in Zijn Naam’, Zijn opdracht, maar daar ligt ook in: in de gemeenschap met Hem. ‘Predikende bekering en vergeving der zonden.’ Wet en Evangelie. ‘Beginnende van Jeruzalem.’

Wat u hier ziet, gemeente, is dat de Heere Zelf de opdracht gegeven heeft tot het zendingswerk. En zo zijn de apostelen ook uitgegaan na de pinksterdag. Want ze moesten wachten tot ze aangedaan waren met kracht uit de hoogte, en dan zouden ze, vol des Heiligen Geestes en des geloofs, uitgaan en de Heere zou Zelf voor de vrucht zorgen. Deze opdracht ligt er nog altijd. Er zijn nog altijd gebieden die niet bereikt zijn. En dan kunt u zich voorstellen dat de zaak van de zending haast heeft. Want nog altijd zijn er zielen op weg en reis naar die grote eeuwigheid die nog nooit gehoord hebben van die enige

Naam onder de hemel tot zaligheid gegeven. U zult zeggen: ons land is ook een heidens land geworden. Ja, voor een groot deel wel, maar gelukkig toch nog niet helemaal. Maar, gemeente, nog altijd ligt er die opdracht: ‘Gaaf dan heen, onderwijst al de volken.’ Dat is niet zo eenvoudig. Er is niemand die op dat Woord zit te wachten. In Nederland niet en nergens in de wereld. Maar neem nu bijvoorbeeld West-China met het Tibetaans boeddhisme. Dat is een harde godsdienst. Daar zijn in het verleden zendingen geweest, die zijn daar tegenaan gelopen en vroeger of later weer weggegaan. Maar ook de mensen daarvandaan zullen straks voor de rechterstoel staan.

Kijk eens naar Papoea. Hoe ds. G. Kuijt, nu vijftig jaar geleden, is uitgegaan. En er de jonge zendingkerk mocht ontstaan, waar altijd nog de vraag ligt om te onderwijzen. Dus niet alleen het begin, ‘onderwijst al de volken’, en als er vrucht bespeurd mag worden te dopen, maar ook de voortgang: ‘lerende hen onderhouden’.

En wat we nu zien is dat de kerk op Papoea zelf ook uitzendt naar gebieden die nog niet bereikt waren, bijvoorbeeld in het zeer moerasachtige zuiden met een zwaar klimaat, waar evangelisten soms jaren en jaren als op rotsen ploegen, maar dat er toch een ogenblik komt dat het verandert. Dat de jonge zendingkerk, met al haar zorgen, daar moeten we eerlijk in zijn, ook zelf dit werk ter hand neemt.

Of laten we eens kijken naar Albanië. Albanië was in de vorige eeuw gedurende een aantal decennia een communistisch, atheïstisch land. En toen in de jaren negentig de grens openging, stroomden allerlei soorten godsdiensten het land binnen om zending te bedrijven, vaak van een nogal pinksterachtig karakter. Maar ook daar mag door onze zending het Woord gebracht worden. Van week tot week mag Gods Woord er eenvoudig klinken, ook onder de jonge mensen en de kinderen. En er zijn er die mogen vertellen hoe hun leven veranderd is. En daarom, gemeente, zendingswerk, het is een wonderlijk, maar toch zo mooi werk. Daar kan zoveel zijn dat je denkt: och, wat een getob en wat een moeite, wat een zorgen en waarom nu zo? Maar door dit alles heen volvoert de Heere Zijn raad. En weet u, juist vanuit onze tekst komt zo naar voren dat het werk van de zending geen liefhebberij van mensen is. Als dát zo was, konden we er beter

maar direct mee stoppen. Maar het is nadrukkelijk de opdracht van de Koning van de Kerk. En wij mogen de middelen hebben en ook weten waar de plaatsen zijn waar de Naam van Christus nooit werd genoemd. Men staat daar niet op het Woord te wachten, dat doet men in Nederland niet en dat doet men nergens. Maar waar het Woord komt, daar is de Heere machtig om voor de vrucht te zorgen. Wij zullen straks met die mensen staan voor de rechterstoel. Daar zal van onze hand geëist worden wie wij geweest zijn, levende onder de genademiddelen. En dan gaat het er in de eerste plaats om of we hebben mogen leren buigen onder de Heere en Zijn Woord. Of zijn we altijd dezelfde gebleven en heeft de nood van de verre naaste ons nooit geraakt? Konden we zomaar rustig verder leven? O gemeente, dat maakt de ernst uit. Dat haalt al het vrijblijvende eruit, en daarom, och, de Heere mocht maar geven als we zo over deze tekst met elkaar willen gaan denken, of de Heere ons met deze zaak eens zou brengen in de binnenkamer. Bijzonder wel dat volk dat bidden geleerd heeft. Natuurlijk kun je niet met z'n allen weg voor de zending. Dat hoeft ook helemaal niet. Maar geloof maar gerust dat, als de Heere die nood op het hart bindt, Hij het Zelf geeft: 'Op uw noodgeschrei deed Ik grote wonderen.' Het zou toch zo onuitsprekelijk groot zijn. De Heere heeft Zijn discipelen bevolen naar de berg in Galilea te gaan. Het is in de veertig dagen tussen Pasen en Hemelvaart. In deze veertig dagen openbaart de Heere Jezus Zich elke keer aan Zijn discipelen. Niet meer zoals voorheen toen Hij altijd bij hen was, maar meerdere keren openbaart Hij Zich aan hen. Levende vertoont Hij Zich met vele gewisse kentekenen, om te spreken met hen aangaande het Koninkrijk Gods. Zo is het ook hier, in het gedeelte van onze tekst. Daar gaat het erover hoe dat de Heere Zijn discipelen bescheiden had. Gezegd had: 'Daar, op die berg, daar moet je naartoe gaan en aldaar zult gij Mij zien.' Dat had de Heere gezegd vóór Zijn sterven. Dat had de Heere gezegd in de nacht waarin Hij verraden werd. Ze konden het helemaal niet geloven, ze begrepen er niets van. Ze zijn met alles wat er in hun leven gebeurd was, midden in de dood en in de onmogelijkheid terechtgekomen. En dit woord van de Heere begrepen ze ook niet.

Dan wordt het Pasen, de Heere is waarlijk opgestaan. De Koning der koningen leeft tot in der eeuwigheid. De engel zegt tegen de vrouwen dat ze het de discipelen moesten gaan boodschappen: 'Hij is hier niet, want Hij is opgestaan.' Hij had hun gezegd dat Hij hen zou voorgaan naar Galilea en aldaar zouden zij Hem zien. En zo zijn die vrouwen gegaan en hebben dit woord van de opgestane Koning aan de discipelen verteld. U weet wat dit bij die Kerk teweeggebracht heeft. Ze geloven er niets van. Hoe komt dat nou toch? Och gemeente, juist dat ware zaligmakend geloof, verheerlijkt in het leven van Gods kinderen, dat gaat door zoveel diepten, dat gaat door zoveel onmogelijkheden. Dat gaat zo door de strijd heen en weet u waarom? Omdat het zo zou zijn dat Zijn Naam alleen de eer zal ontvangen. En dan ziet u ook dat Gods kinderen het niet kunnen doen met wat God in het leven van een van Gods andere kinderen gedaan heeft, maar het is nodig dat Hij Zelf bij hen komt en Zelf met hen spreekt. En Zichzelf aan hen openbaart en ze Zijn stem mogen horen.

En u weet: dat is allemaal gebeurd op de eerste paasdag. En ook nog weer een week later.

De verklaarders zijn van mening dat deze openbaring meer tegen het einde van die veertig dagen heeft plaatsgevonden. Mogelijk is het dezelfde ontmoeting waar in de Korinthebrief over gesproken wordt, dat er meer dan vijfhonderd broeders bijeen waren.

In onze tekst gaat het bijzonder over de opdracht aan de elfen: 'En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had.' Hij heeft het hun bevolen en ze zijn gegaan. Galilea was de plaats waar Hij hen gevonden heeft, waar Hij hen onderwezen heeft, waar Hij hen deze roeping op de schouders gelegd heeft: 'En gij zult vissers der mensen zijn.' Nu moeten ze terug naar Galilea. En aldaar zouden zij Hem zien.

Toen is die opdracht niet begrepen. Nu begrijpen ze het wel. Terug naar Galilea, terug naar waar de Heere hen vond.

Hoe gaat dat nu eigenlijk in het leven der genade? Wordt een mens steeds meer bekeerd? En weet hij meer en kan hij meer en heeft hij meer en gelooft hij meer? Dat proberen ze wel, zeker. Maar de weg van de Heere is altijd precies er tegenin. Een afbrekende weg. Afbrengen

van mijn hoogte, afbrengen van mijn verwachtingen, afbrengen van mijn bekering, afbrengen van wat er gebeurd is. Maar wat houdt je dan over? Niets. Dan blijft er alleen maar een zondig, goddeloos mens over. En daar kan de Heere wat aan kwijt. O, dan behaagt het Hem om dan wel eens juist zulke lege vaten te gaan vervullen met Zichzelf. ‘Aldaar zult gij Hem zien.’ Dat had de Heere gezegd, maar nu was de Heere in Jeruzalem gekomen en Hij had daar meerdere malen tot hen gesproken. Moesten ze nu toch terug naar Galilea? Ja, want dat had de Heere gezegd. Ze gaan ook. U weet wel, er is vaak een tegenspreken geweest. Dan zei de Heere in Lukas 5: ‘Ga maar het water op en steek af naar de diepte.’ ‘Ja maar, Heere, we hebben de hele nacht gevist en we hebben helemaal niets kunnen vinden. Maar, op Uw woord zullen wij het net uitwerpen.’

Hier zegt de Heere: ‘Nu moet je heengaan’ en dan gaan ze. Dan vragen ze niet en wat er in hun hart omgaat, dat staat er niet. Maar ze zijn gegaan op Zijn woord. Niet zeggen: ‘Heere, het is nu juist zo goed in Jeruzalem, we hebben het hier nou zo goed. U bent die eerste zondag geweest, die tweede zondag bent U geweest, en we hebben daar aan Uw voeten gezeten.’ En Hem te mogen kennen in de kracht van Zijn opstanding. Denk erom dat dat wat is in het leven der genade. Maar weet u wat ze nu hieruit mogen leren? Gehoorzaamheid. Te gaan de weg die de Heere wil.

Want, gemeente, moet dit nu? Naar China, zal daar ooit een gemeente kunnen zijn die in vrijheid en openheid bij elkaar komt? Meer dan twee jaar is nodig om de taal te leren en vervolgens is het weer nodig je te verdiepen in de regionale taal. En dan kom je daar in een stadje en kijkt men je aan met de gedachte: weer een westerling, die zal ook met een paar jaar wel weer vertrokken zijn, want niemand wil daar blijven. Maar toch blijven, om het vertrouwen van de mensen te winnen. Om in de situatie waarin ze verkeren in voorzichtigheid eenvoudig het Woord des Heeren hier en daar te mogen openen en doorgeven. Er zijn plaatsen waar dit veel makkelijker gaat en waar veel meer mogelijkheden lijken te zijn. Maar als de Heere nu door alle strijd heen deze weg wijst, dan hebben wij toch die weg te gaan? Weet u wat ook opmerkelijk is? ‘Aldaar zult gij Mij zien.’ Daar zullen

ze ervaren dat de Heere van hen afweet. Daar spreekt Hij naar hun hart. Daar maakt Hij het zo wonderlijk wel met Zichzelf. ‘Aldaar zult gij Mij zien.’ Weet u iets groters in het leven der genade? Weet u iets groters dan dat de Heere Zelf komt en dat Hij Zich aan de ziel openbaart? Als Hij tot de ziel gaat spreken en als Hij zegt: ‘Zie, Ik ben uw heil alleen?’ Als ze Hem mogen aanschouwen. Och, gemeente, en daar ligt ook weer onderscheid in. Want de Kerk die Hem bij aanvang heeft mogen leren kennen, o, wat mogen ze onuitsprekelijk veel schoonheid en dierbaarheid in Hem zien! Maar nog zoveel meer wanneer de Heere zielsbevindelijk onderwijs geeft over de verborgenheid: ‘Overgeleverd, ook om mijn zonden. Opgewekt, ook tot mijn rechtvaardigmaking.’ O, als die Kerk iets mag zien van Hem en de kracht van Zijn opstanding, wat het Hem gekost heeft, als ze mogen weten van dat bloed dat ook voor hen gesprengd is aan de posten van hun hart, dat wonder van Gods genade in het leven van Zijn Kerk, als ze dat alles mogen zien, dan wordt het wonder alleen maar groter.

U moet maar onthouden: in het tijdgeloof, in het nabijkomende, in iets wat een mens zelf doet, wordt het wonder steeds kleiner, maar in het leven van Gods Kerk wordt het wonder van de genade Gods in Christus alleen maar groter. En dat tot roem van Zijn Naam Die heerlijk is. Want wat worden zij klein en alleen zo kan de Heere ze gebruiken. In deze weg: ‘Zonder Mij kunt ge niets doen.’ Dat was toch gebeurd bij die discipelen? De Heere had ze toch afgebracht van al hun verwachting? Maar Zijn Woord zal bestaan: ‘En aldaar zult gij Mij zien.’ Hij is hen voorgedaan. Elf, Petrus en Thomas ook, naar de berg waar de Heere hen bescheiden had. Die berg waar Hij met hen gesproken heeft, ze wisten welke berg het was, waar Hij onderwijs gegeven heeft.

Vaak sprak de Heere op een berg. De berg der zaligsprekingen, en ook de berg der verheerlijking waar Petrus, Jakobus en Johannes getuige waren van Zijn verheerlijking. Ook zocht de Heere in de stilte op de berg de gemeenschap met Zijn Vader. En nu wil Hij hen daar, op dat stille plaatsje, hebben. En daar zal Hij hen onderwijzen en met hen spreken.

Nu heb ik een vraag aan u, gemeente. Heeft u ook zo’n plaatsje? Heeft

u een plaatsje waar u met uw noden en uw zorgen mag schuilen bij de Heere? Je slaapkamer, jonge mensen? Misschien wel ergens op een stil plekje in huis, moeders? Of misschien wel ergens in de schuur, vaders? Heeft u zo'n plekje waar je je hart uitstort? Want een binnenkamerleven komt op uit het gemis dat er in mijn hart is gekomen, want de Heere werkt dit Zelf door Zijn genade. Als je moet zeggen: dat ken ik niet, dan leeft u eigenlijk zomaar door, zonder God en dus ook zonder hoop. Maar als de Heere in je leven komt, hartvernieuwend, wat je geen naam kunt geven, dan moet je een stil plekje hebben om daar je hart uit te storten. Die droefheid naar God die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Die nood van je ziel, dat ik tot God bekeerd moet worden. Dat de tijd van het leven zo kort en zo ernstig is. 'Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered!' Kent u zo'n binnenkamerleven? Als je eerlijk bent en je moet zeggen dat je niets kent van de eigen nood van je leven, wat moet je dan aan de andere kant van de wereld gaan doen om daarover te gaan vertellen?

Maar, jongens en meisjes, het kan ook zijn dat, als het de nood van je leven wordt dat je God kwijt bent en met God verzoend moet worden, dat dan ook de nood van de verre naaste op je hart gaat wegen. Dan wordt het de bede van je hart: 'Heere, nu mogen wij onder de prediking van vrije genade verkeren. Er zijn ook mensenkinderen die die prediking niet horen en die op een eeuwige nacht aangaan.' Het is de wonderlijke leiding Gods dat wij al zo lang mogen verkeren onder de prediking van vrije genade. En dat is geen verdienste van ons. Het is de goedertierenheid des Heeren. Het is Zijn heilige raad. Als dit binnenkamerleven praktijk mag worden in mijn leven, zou het dan ook niet de bede kunnen worden als het gaat om de zending: och, Heere, zou U mij willen gebruiken, wilt U mij uitzenden om dat werk te gaan doen?

De elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had. En dan blijkt dat de Heere er al is. Hij openbaart Zich aan hen.

'Als zij Hem zagen, baden zij Hem aan.' In stille verwondering, in stille aanbidding. Ze hebben dit wonder mogen leren kennen: deze Mijn hartelijke liefde en trouw dat Ik voor u, daar gij anders de eeu-

wige dood had moeten sterven.’ Hij Zijn lichaam verbroken, Zijn hartenbloed vergoten opdat er een eeuwige gerechtigheid en het eeuwige leven verworven werd voor zulke weglopers, voor zulke doorbrengers. Dat is het heilgeheim van genade, gemeente. Dat maakt ze klein, dan blijft er alleen maar verwondering over: ‘Mijn God, U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan.’

‘Doch sommigen twijfelden.’ Het staat er zo heel eenvoudig, maar het staat er wel. Tot bemoediging van een volk, dat zuchtend en tobkend over de wereld gaat. Tot bemoediging van hen die het wel zouden willen geloven, maar die het zo vaak moeten zeggen: ‘Heere, ik kán het niet geloven, ik weet het niet.’

Weet u wat er dan nodig is? Kijk, natuurlijk zijn er mensen die het geloof in de zak hebben, die begrijpen hier niets van. We leven in een tijd dat dit steeds meer wordt. Er komt meer en meer een geloof ook onze gemeenten binnen, dat zelfgenomen geloof, dat alles vasthoudt, dat alles weet en als ze een keer ondersteboven liggen, staan ze dezelfde dag met een tekst weer overeind. Maar het leven der genade gaat altijd door de strijd, gaat altijd door de diepte. Het was voor hen als in nevelen gehuld. Ze begeerden het wel te geloven, maar zou het ook zo zijn? Hij zo groot, zo heilig, zij zo klein, zo onwaardig... ‘Doch sommigen twijfelden.’ En dan moet u eens zeggen; wat moet er dan gebeuren?

Nu, dat staat er: ‘En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden. En Jezus bij hen komende, sprak tot hen.’ Dat is nu precies wat er nodig is. Dat Hij bij hen komt, dat Hij hun zielsogen opent en dat Hij tot hen spreekt. En dat Hij zegt: ‘Wees goedsmoeds. Wees maar niet bevreesd, want Ik ben het. Ik ben het Zelf.’ Hij zegt het: ‘Vrede zij ulieden.’ En waar Hij zó gaat spreken, is dat een spreken met majesteit. Dan worden die twijfels als een nevel weggevaagd, als een morgenwolk die boven het land hangt en als de zon opkomt scheurt die nevel open en verdwijnt.

Alleen dan wanneer Hij komt en als Hij spreekt. Het staat er tot vertroosting van een volk dat vaak door de strijd heen moet, maar waar het de begeerte is dat Hij komt. Houd dan maar aan, grijp dan maar moed, want uw hart zal vrolijk leven. We gaan naar onze tweede gedachte.

2. De macht waar Hij van spreekt

Christus zegt: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' Dat is Middelaarsvolmacht. Satan heeft ook macht. Die heeft hij genomen onder de toelating. Maar Christus, de Middelaar, heeft uit de handen van Zijn Vader alle macht ontvangen. De volmacht om Zijn Kerk te vergaderen, te beschermen, te regeren. Alles wat er in de wereld gebeurt loopt uit op de eer van de Naam Gods en de zaligheid van de Kerk. Het wereldbestuur heeft de Vader in de handen gelegd van de gezegende Heere Jezus Christus. O, Hij had Zich zo diep vernederd, was gebonden en werd geslagen. Hij, Die de Almachtige is, scheen wel onmachtig, machteloos tegen die spot en haat van de soldaten, van de heidenen, van de farizeeën, zelfs van de moordenaars. Schijnbaar machteloos, maar Hij gaf Zich als Borg voor Zijn Kerk. En als Hij alles volbracht heeft en Hij opstaat uit de doden, opgewekt wordt door Zijn Vader, dan krijgt Hij een Naam welke boven alle naam is. Dan krijgt Hij die plaats aan de rechterhand Gods, de plaats van Zijn gunst, van Zijn eer en van Zijn macht. Dan legt de Vader heel het wereldbestuur in Zijn handen. 'Alle macht in hemel en op aarde.' De engelen staan onder Hem, gediensstige geesten wier lust het is om op Zijn wenk te staren. De gezaligden, allen die daar zijn. Hij heeft hun plaats bereid in dat Vaderhuis met zijn vele woningen en daar mogen ze bij Hem zijn, daar mogen ze Hem zien gelijk Hij is.

Hij heeft die macht ook op de aarde. De Heere Jezus zegt deze woorden in een tijd waarin het Romeinse Rijk op het toppunt van zijn macht staat en aan de Romeinse keizers goddelijke eer bewezen moet worden. Maar wat is dit betrekkelijk. Wie kent nog de namen van die keizers? Augustus, dat weten we natuurlijk allemaal, maar de anderen? Wat is er van hun naam overgebleven? Natuurlijk, de geschiedkundigen zullen het wel weten, maar al die aardse glorie gaat voorbij. Jonge mensen, zul je dit altijd onthouden: de wereld gaat voorbij met haar begerlijkheid, maar die de wil van God doet, blijft in eeuwigheid. Maar deze Koning is gegeven alle macht in de hemel, maar ook op de aarde.

Och, als je ook in ons land ziet hoe de christelijke normen en waarden worden afgebroken, dan lijkt het of de vorst der duisternis de

overhand heeft, of zijn macht steeds groter wordt, ook zoals hij die uitoefent op onze jonge mensen. Moet u eens zien hoe hij de media gebruikt. Wat een grote zorg geeft dit. Misschien zit u hier wel in de kerk met zorg om een jongen of een meisje. Dat u zegt: ‘Heere, hoe moet het nou toch met mijn kinderen. Het lijkt wel of ze er helemaal in meegezogen worden.’ Het is ook zorgelijk als onze kinderen van de vroege morgen tot de late avond met hun mobieltje bezig zijn en urenlang achter de computer zitten. Dat neemt toch hun gedachten in beslag? Ons hart en dat van onze kinderen staat zo open voor al die boze invloeden. Ouders, spreek eerlijk met je kinderen over al deze gevaren, maar bovenal, vraag het maar aan Hem, Die gezegd heeft: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.’

Al die zorgelijke ontwikkelingen gaan ook de zendingsvelden niet voorbij. Bij een bezoek aan Papoea een aantal jaren geleden ontmoeten wij een oude ouderling. Het was in Pass Valley, het dorpje waar ds. Kuijt begonnen is. Een klein dorpje in het centrale bergland, midden in de oerwouden. Deze ouderling behoorde tot de eerste mensen die met ds. Kuijt in aanraking waren gekomen. Hij vertelde dat hij nooit naar de Heere had gevraagd. Niemand van hen, want ze wisten het niet. Waarbij we overigens wel blijven bedenken dat Romeinen 1 ons erop wijst dat elk mens op aarde weet dat er een hoger Wezen is, almachtig en eeuwig. Maar van de Naam van de Zaligmaker hadden ze in Pass Valley nog nooit gehoord. En de Heere zond ds. Kuijt. En toen vertelde die ouderling zo eenvoudig en bewogen hoe de Heere naar hem had omgezien. Hij mocht ook spreken van de hoop die in hem was. Tijdens dat gesprek kwamen er een paar kleine kinderen bij staan, misschien wel zijn kleinkinderen. Hij zei: ‘Mijn reis is bijna ten einde, maar deze kinderen, wat zal er nog allemaal op hen afkomen in deze wereld?’

En dan kijk je uit over de wijde verten van dat ruige berglandschap, van die bijna ongerepte oerwouden, zo ver van alle westerse invloeden verwijderd. Het lijkt zo’n beschermde omgeving. Maar nog geen tien jaar later was heel dat gebied opengebroken. Er is een weg gelegd langs dat dorp, vrachtwagens komen erlangs. Er wordt gestolen, aids is het dorp binnengekomen. De jonge mensen trekken naar de

stad, hebben allemaal een mobieltje, hebben toegang tot de media van deze tijd. In nog geen tien jaar tijd! Het laat zien dat dezelfde machten die zo kwaad proberen aan te richten in onze gezinnen, ook daar grote invloed hebben. Diezelfde macht die hier alles in het werk stelt om de zielen van ons en onze kinderen naar het verderf te slepen, diezelfde vorst der duisternis probeert zijn slag te slaan bij de jonge mensen van de zedingskerk. Dan zeg je wel eens: hoe moet het toch allemaal? En dan denk je wel eens: het lijkt wel of er helemaal niets van terecht komt.

Als dit onze nood is, och, luister dan eens naar wat Christus zegt: ‘Mij is gegeven alle macht.’ Dit is zo’n bemoedigend en vertroostend woord.

‘Heere, zou U willen betonen dat U hoog boven de vorst der duisternis staat. Dat U alle macht hebt. Zou U mijn jongen, mijn meisje willen trekken uit de duisternis tot Uw wonderbaar licht. Zou U ze willen laten zien dat Uw dienst een liefdedienst is. Zou U ze willen laten zien wat we straks gezongen hebben: “Wat vreê heeft elk die Uwe wet bemint, zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten.” Mogen ze dat eens zien, Heere.’

O, worstel er maar mee bij dagen en bij nachten.

Wat vindt er ook op de zedingsvelden een ontzaglijke worsteling plaats. Aan de ene zijde wordt geprobeerd dat ‘lerende onderhouden’, dat onderwijzen ook van die jonge mensen, inhoud te geven en aan de andere kant zie je dat de satan zijn kapel daar bouwt en daar ook zijn triomfen viert.

Maar, ook dan geldt: ‘Mij is gegeven alle macht, in hemel en op aarde.’ De kanttkening zegt hier zo mooi: ‘dat is alle autoriteit en vermogen, namelijk om als het Hoofd der Gemeente deze door heel de wereld te vergaderen, te regeren en te beschermen’.

Alle macht. Zouden wij gedacht hebben dat zo’n brute moordenaar aan het kruis nog zalig kon worden? Eén wenkje van het Goddelijk alvermogen. Zouden wij gedacht hebben dat zo’n slechte vrouw als Rachab in dat goddeloze Jericho, waar de maat van de ongerechtigheid vol was, nog tot God bekeerd zou worden? Of die heiden in Filippi, die stokbewaarder, die zo meedogenloos omging met Paulus en Silas?

Maar het zaligmakend werk Gods is van een onwederstandelijke kracht en als het Hem behaagt om de aarde te laten beven, als middel om de stokbewaarder tot bekering te brengen, dan laat de Heere de aarde beven.

Gemeente, er is een almachtige kracht Gods nodig om ons en onze kinderen op de knieën te brengen voor de Heere. Maar weet u wat zo wonderlijk is? Dat alles in Zijn hand ligt. Dat Hij, Die Zijn apostelen uitzendt, alle macht heeft. Dat is volmacht, dat is bevoegde macht. Dat geeft rust. Straks zullen de apostelen uitgaan. Ze zullen gescholden worden, geslagen en gezeseld. Ze zullen de stad uitgeworpen worden, ze zullen gestenigd worden. Maar het werk gaat door, omdat alles in Zijn hand ligt.

En waar ze heengingen, daar zorgde de Heere Zelf voor de vrucht en Hij doet alle dingen naar de raad van Zijn wil.

Voor Hem is niets te wonderlijk. De christenen in Damascus hebben gesmeekt of de Heere die wrede vervolger Saulus wilde tegenhouden. Maar nooit hadden ze gedacht dat de Heere hem zou willen gebruiken als een uitverkoren vat om Zijn Naam te dragen voor de heidenen en de koningen en de kinderen Israëls. Hij regeert.

En Hij beschermt. De poorten der hel zullen Zijn gemeente niet overweldigen. De poorten der hel, weet u wat dit betekent? Vroeger was de poort in een stad een belangrijke plaats. Daar kwamen de leiders van de stad samen om allerlei zaken te bespreken en te overleggen. De poorten der hel zijn dus de machtigste, de sluwste listen van de vorst der duisternis. Zo valt satan op de gemeente Gods aan, maar toch zal hij de gemeente nooit overweldigen. De Heere houdt Zelf Zijn Kerk in Zijn doorboorde Middelaarshanden.

En zo mogen ze uitgaan om het Evangelie te prediken aan alle creaturen. De mensen zitten daar niet op te wachten. Men wil wel graag eens wat nieuws horen, denk maar aan Paulus in die afgodische stad Athene. Op de Areopagus kwamen de wijze mannen van Athene bij elkaar. Paulus was door die stad gegaan en zag overal afgodstempels. Voor die god en voor die godin en voor die... Vreselijk: een afgodische stad. Hij zag ook het altaar van de onbekende God. En toen hij met die mannen op de Areopagus in gesprek kwam, waren ze erg benieuwd

wat voor nieuwe dingen Paulus te vertellen had.

Deze begon te spreken van die onbekende God Die ze, niet kennende, dienden. Dat de Heere van hemel en aarde alles geschapen heeft en niet van node heeft door mensenheden gediend te worden. Hij heeft daar gesproken van de schepping en de val. Hij heeft gesproken over Adam en zijn nageslacht, die verloren liggen in zonde en schuld onder het rechtvaardig oordeel van de drievoudige dood. Maar hij heeft ook gesproken over dat God hulp besteld heeft bij een Held. Paulus heeft gesproken van het welbehagen Gods dat door de hand van Christus gelukkig voortgaat. Hij heeft Christus de Gekruisigde gepredikt. Dat Christus uit de doden is opgestaan en straks komt als de Rechter van hemel en van aarde.

Toen ergerden zij zich en ze stuurden Paulus weg. Eigenlijk zeiden ze: houd nu maar op, dat van opstanding van de doden en van een Rechter en van oordeel, dat willen we niet meer horen. Beleefd maar duidelijk namen ze afscheid van Paulus en zijn prediking. Het Evangelie is niet naar de mens, wel voor de mens.

Al waren er enkelen die bogen onder deze prediking, toch scheen de prediking van Paulus vruchteloos in dat wereldwijze Athene.

Later komt Paulus in Korinthe en daar heeft de Heere 'veel volks'. Ziet u dat vrijmachtige? De Heere gaat Athene grotendeels voorbij en in dat goddeloze Korinthe heeft de Heere veel volk. O, er staat straks een schare voor de troon, die niemand tellen kan. Er zal er nooit een gevraagd hebben naar de Heere. De Heere trok ze uit de godsdienst, uit de wereld, uit een net of een goddeloos leven. Het is niet om het even hoe je leeft, dat weet u wel, maar ze staan daar allemaal als toonbeelden dat Christus alle macht heeft in de hemel en op de aarde. Dat Hij ze te sterk werd en dat Hij de hand op hen legde en ze trok met almachtige kracht.

Dan ga je buigen en dan krijg je een binnenkamerleven. Dan gaat de Heere ook laten zien dat al mijn tranen, mijn bidden, mijn keuzes, dat het alles tekort is. Mijn beste werken een wegwerpelijk kleed. Zo maakt de Heere in al die afsnijdende wegen plaats voor Christus. Deze enige en volkomen Zaligmaker gaat in het leven van Gods kinderen meer en meer waarde voor de ziel krijgen. En hoe meer dat nu gaat

wegen, gemeente, hoe groter het wonder is dat de Heere naar zo een heeft omgezien en wat het die dierbare Heere Jezus gekost heeft om zulke monsters van goddeloosheid te verzoenen met de Heere, terug te brengen in Gods gunst en gemeenschap. O, dan wordt er toch de begeerte gevonden om groot en goed van Hem te spreken, omdat Hij het zo eeuwig waardig is. En dan word je niet allemaal zending. Dat hoeft ook niet, hoewel het wel te hopen is dat de Heere ze geeft, in deze weg. Maar zeg het dan thuis eens, tegen je man, tegen je vrouw, tegen je kinderen, tegen je kleinkinderen. Volk, hoe is dat? Zit u vaak met een gesloten mond? Er wordt over van alles gepraat om je heen. Maar zelf een gesloten mond. Och, vraag of de liefde van Christus nog eens mag dringen, want we reizen naar die grote eeuwigheid. Maar wat krijgt Hij een onuitsprekelijke waarde voor de ziel. En dan gaan we naar onze derde gedachte, maar zingen we nu eerst van Psalm 21 vers 5 en 6:

Hoe groot en schitt'rend is zijn eer,
Door 't heil, aan hem bewezen!
Hoe is zijn roem gerezen,
O alvermogend' Opperheer!
Wat glans, wat majesteit
Hebt Gij dien vorst bereid!
Gewis, Gij zult, all' eeuwen door,
Hem met Uw gunst verzellen,
En tot een zegen stellen;
Ja, Gij geleidt hem op het spoor
Der vreugde, bij het licht
Van 't Godd'lijk aangezicht.

3. Het werk waartoe Hij hen verwaardigt

Gaat dan heen...

Dus deze volgorde: Hij openbaart Zich aan Zijn discipelen en bemoeidigt hen:

'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.' Dit is een bemoeidigend woord voor mensen die straks werk moeten gaan doen dat

ze nooit zullen kunnen. U weet toch dat deze mensen bang zijn? De deuren gesloten vanwege de Joden. Ja, dat was de eerste zondag. Maar de week erna weer! Altijd maar weer moet de Heere de vrees wegnemen. Maar je kunt het zo begrijpen. Zij hebben het ook gehoord! Kort tevoren nog dat geschreeuw en dat gejoel van de Joden: 'Kruis Hem, kruis Hem!' En moeten ze nu dáár die boodschap gaan brengen? En nu zegt de Heere als het ware: 'Al kun je het zelf nooit, maar gaat dán heen, want: *Mij* is gegeven alle macht, in hemel en op aarde.' Zó kun je uitgaan. Gaat dán heen.

Weet u waarom dit ook zo in het tekstverband staat? De Heere had gezegd dat Hij hen zou voorgaan naar Galilea. En juist daarvoor had Hij gezegd dat Hij, de Herder, geslagen zou worden en zij, de schapen, verstrooid zouden worden. Maar Hij zou Zijn hand tot de kleinen wenden. Als zij niets meer hadden, als zij niets meer konden en als ze met al het hunne midden in de dood terechtgekomen waren, dan was er plaats voor de Koning der koningen. En dan hoeven ze niet meer in eigen kracht te gaan, maar dan mogen ze in Zijn kracht gaan. Alles wat ze zelf doen eindigt in de dood, maar wanneer ze het mogen doen in afhankelijkheid van Hem, in onbekwaamheid in eigen hart en leven, maar wetende: 'Heere, het is toch de weg die U gezegd heeft; zou U er dan Zelf voor willen instaan', o, dacht u dat de Heere dan achterblijft? Kijk maar op de pinksterdag: drieduizend. Drieduizend! En daarom: 'Gaat dan heen.' Onderwijzende, discipelen maken, dat wil zeggen: leerjongeren maken. Door hun onderwijs, door hun spreken van de Heere en van Zijn dienst, van alles wat Gods Woord zegt van de eeuwige vredesgedachten Gods, van onze verlorenheid in Adam en van de rijkdom van de genade Gods.

Onderwijzende, daar komt de Heere Zelf in mee. Dan wordt het hart vernieuwd, de wil vernieuwd, de hartstochten geregeld en het verstand verlicht. Door de ingestorte liefde Gods gaan mensen, bittere vijanden van God en van Zijn genade, vragen: 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal?' Zij begeren te gaan wandelen in de wegen des Heeren. Dan mogen ze gaan spreken van de enige Naam onder de hemel tot zaligheid gegeven. Dan mogen ze Hem aanprijzen in Zijn dierbaarheid, gepastheid, beminnelijkheid en noodzakelijkheid. Dat alleen

in Christus het leven is tot in eeuwigheid. De Heere zal er Zelf voor zorgen dat dit vrucht gaat dragen in harten van verloren zondaren. Jong en oud, heeft dit onderwijs in uw hart al vrucht gedragen? Heeft u het al mogen verliezen voor de Heere? Is het in uw leven al waar geworden dat al mijn goed geen nut doet ten dage der verbolgenheid, dat alleen gerechtigheid redt van de dood? Een gerechtigheid die ik met al mijn werken niet heb? Is in deze weg Christus al dierbaar en noodzakelijk geworden?

Na de pinksterdag zijn de apostelen uitgegaan: ‘Gaaf dán heen, onderwijst.’

Onbekwaam in zichzelf maar aangedaan met kracht uit de hoogte. En: ‘De Heere wrocht mede’ lezen we. Als we de Handelingen der apostelen lezen, zien we hoe dit zijn voortgang heeft. Door de strijd, door de onmogelijkheid heen, maar het laatste woordje van Handelingen is: ‘Onverhinderd.’

De apostelen vallen weg, namen van mensen vallen weg, maar het Woord Gods gaat door. Totdat de laatste zal zijn toegedaan. Zo gaat de Heere altijd door. Ook hier en tot aan de einden der aarde. En daarom, dat er zuchters mogen zijn of de Heere aan de kring van onze gemeenten wil gedenken. Of de Heere ook in de toekomst dienstknechten wil geven tot onderwijs, ook voor onze kinderen en kleinkinderen. Maar ook of de Heere ons zendingswerkers wil geven, opdat het werk zijn voortgang mag hebben.

Onderwijzen, en als er dan vrucht mag zijn, tekenen van geloof en bekering, dan mag er ook gedoopt worden in de Naam des Vaders. Dit spreekt van het welbehagen Gods. In de Naam des Zoons, dat onuitsprekelijk dierbare bloed. Waar al duizenden klederen gewassen zijn in het bloed van dat Lam. En des Heiligen Geestes, Die wil wonen in harten van zondaren. Wonen en werken om hen te vernieuwen naar Zijn beeld. Als de Kerk op zichzelf ziet, dan zegt ze: ‘Heere, er komt niets van terecht.’ Maar toch, door alle wegen heen, Hij vernieuwt ze naar Zijn beeld. Dit wordt ook zichtbaar in de levenswandel. Je ziet het en je hoort het.

Zo is het ook op de zendingsvelden. Mogelijk dat ze het in wat andere woorden zeggen dan dat wij het zouden doen, maar daar hoor je heel

eenvoudig hoe de brug naar de wereld is opgehaald. Je hoort van het zondaar worden voor God. En ook van het onuitsprekelijke wonder dat God in Christus met zo'n mensenkind van doen wil hebben en dat de Heere de hoogste plaats in het hart inneemt. Dat zijn dan maar eenvoudige bewoordingen, maar denk erom, gemeente, ze zullen komen. Ook daar uit dat heidenland. Zullen ze ons dan voorgaan? 'Lerende hen onderhouden.' Dat blijft nodig. Dat zie je aan de jonge zendingskerken. Die vragen dat ook: 'Stuur toch mensen die kunnen onderwijzen.' Onderwijzen in de leer die naar de godzaligheid is. Vanuit Gods Woord. Vanuit de belijdenisgeschriften. Dat het om leer en om leven gaat. Leer en leven. De praktijk der godzaligheid. Ook daarvoor moeten we maar vragen, want dat zie je ook zo bij de jonge zendingskerken, dat er soms zo'n smartelijke terugval is in het oude heidendom. Denk erom dat de vorst der duisternis ook daar rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden. En dan, gemeente, en daar gaan we mee eindigen, wat zegt de Heere nu tegen Zijn jongeren? Dan moet u eens kijken hoe gelukkig dat volk is dat daar iets van mag kennen: 'En zie', let erop, 'Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.' Amen.

